

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 483/2021
26.08.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Никола Поповић, адвокат из ..., против тужене „Opportunity banka“ А.Д. из Новог Сада, ради делимичне ништавости уговора и стицања без основа, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Привредног суда у Новом Саду и Основног суда у Новом Саду, на седници одржаној 26.08.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету, стварно је надлежан Основни суд у Новом Саду.

Образложење

Основни суд у Новом Саду, решењем П 1960/2020 од 30.06.2021. године, огласио се стварно ненадлежним за поступање у овом предмету и одлучио да по правноснажности решења списе предмета уступи Привредном суду у Новом Саду. У образложењу је указао, да, како је тужилац као заступник Пољопривредног газдинства са туженом закључио уговор о кредиту у сврху обављања делатности, односно набавке обртних средстава, то је цитирајући одредбу члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, одлучио као у изреци.

Привредни суд у Новом Саду, није прихватио стварну надлежност, већ је уз допис П 2085/2021 од 30.07.2021. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду, ради одлучивања о сукобу стварне надлежности између судова разне врсте. У образложењу је указао, да, тужилац има регистровано пољопривредно газдинство, које нема статус правног лица нити статус предузетника, због чега није стварно надлежан за поступање у овом предмету, већ Основни суд у Новом Саду, на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о уређењу судова.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу стварне надлежности на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18-УС, 87/18 и 88/18 - УС), утврдио да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Основни суд у Новом Саду.

Тужба је 26.09.2019. године поднета Основном суду у Јагодини и у тужби је наведена вредност предмета спора у износу од 4.196,00 динара. Предмет тужбеног захтева је утврђење ништавости одредби члана 1. став 7. тачке 1. и 2. Уговора о кредиту од 04.04.2018. године и исплате износа од 4.196,00 динара. Тужена и тужилац су 04.04.2018. године, закључили Уговор о кредиту (микро кредит за пољопривредна газдинства у динарима). Уговор садржи споразум у случају спора о месној надлежности суда у Новом Саду (члан 14. став 1. Уговора). Наведени уговор садржи потпис корисника кредита као физичког лица. Тужена је у одговору на тужбу истакла приговор месне ненадлежности, с обзиром на постојање споразума о месној надлежности суда у Новом Саду.

Основни суд у Јагодини, решењем П 743/19 од 27.12.2019. године, огласио се месно ненадлежним за поступање у овом предмету и списе предмета уступио Основном суду у Новом Саду.

Одредбом члана 83. став 1. Закона о привредним друштвима („Службени гласник РС“ бр. 36/11, 99/11, 83/14, 5/15, 44/18, 95/18 и 91/19) је прописано да, предузетник је пословно способно физичко лице које обавља делатност у циљу остваривања прихода и које је као такво регистровано у складу са Законом о регистрацији. Одредбом става 3. овог члана, да, индивидуални пољопривредник није предузетник у смислу овог Закона, осим ако посебним законом није другачије одређено.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 4. Закона о пољопривреди и руралном развоју („Службени гласник РС“ бр. 41/09, 10/13 и 101/16) је прописано да пољопривредно газдинство јесте производна јединица на којој привредно друштво, земљорадничка задруга, установа и друго правно лице, предузетник или пољопривредник обавља пољопривредну производњу. Тачком 8. овог става, да, пољопривредник је носилац или члан породичног пољопривредног газдинства који се искључиво бави пољопривредном производњом.

Према томе, како је тужилац пољопривредник у смислу одредби члана 2. став 1. тачка 4. и 8. Закона о пољопривреди и руралном развоју, односно као индивидуални пољопривредник у смислу одредбе члана 83. став 3. Закона о привредним друштвима, се не може сматрати предузетником, то нису испуњени субјективни и објективни услови за заснивање стварне надлежности Привредног суда из одредбе члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, због чега је за даље поступање у овом предмету стварно надлежан Основни суд у Новом Саду на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о уређењу судова.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став 2. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**